

**Образованието в
римската провинция
Тракия**
Назад в миналото

Стр. 2

"Абагар"
*365 г. от отпечатването
на първата българска
книга*

Стр. 5

**Другата българска
емиграция**
*За успешните българи
по света*

Стр. 6

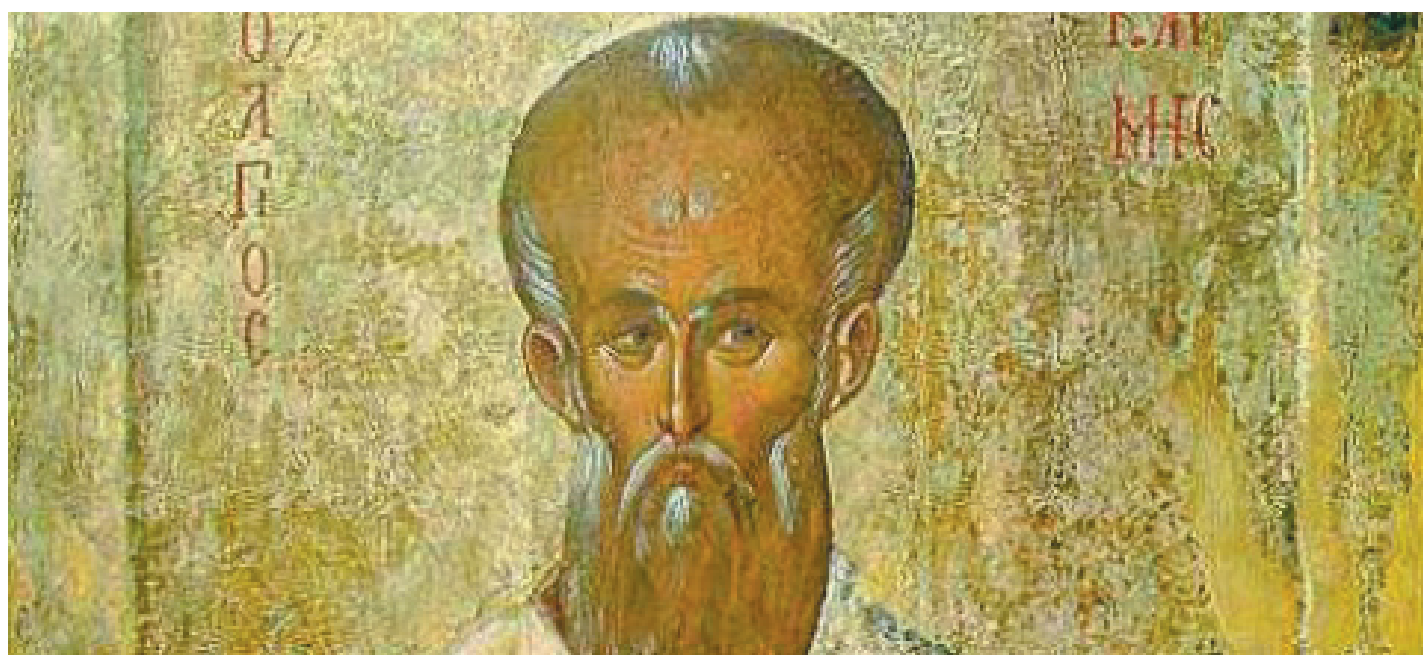

**Петър Дънов за
злото и погрешките**
Здрав живот

Стр. 7

1100 години от блажената кончина на Климент Охридски

Св. Климент Охридски и палеославянската литературна цивилизация

Четиринадесетият Кирило-Методиевски научен ден, който тази година се проведе на 13 и 14 май бе посветен на 1100-годишнината от блажената кончина на св. Климент Охридски.

Заседанията се проведоха в аула №1 на Папския институт за Изтока и в конферентната зала на департамента за Чуждестранни езици, литература и култура към римския университет „Рома Тре“.

Свети Климент Охридски остава едно от най-изтъкнатите имена в историята на Средновековна България като учен и първи епископ, проповядвал на старобългарски език. Ученик и последовател на Кирило-Методиевото дело, съвсем вероятно той е следвал двамата си учители в хазарската и аланската им мисии през 859-861 г., а след това и в пътуванията до Великоморавия. В някои по-късни славянски жития се казва, че Климент е бил ръкоположен заедно с Наум в свещенически чин от папата в Рим през 868 г., малко преди смъртта на Константин Кирил Философ.

Църквата разпространява житието на Климент Охридски и извършените от него подвизи и чудеса по време на земния му път, който завършва през 916 година, след което е канонизиран за светец. Неговите мощи се намират в църква "Св. Пантелеймон" в Охрид, като една част се съхраняват и в пловдивската църква "Св. Климент Охридски".

Повече от едно хилядолетие делото на Климент, Наум и Ангеларий продължава да се развива и да бъде обект на научни изследвания в университетските среди. Сред участниците в тазгодишната научна конференция доклади представиха едни от най-изтъкнатите учени - слависти в Италия – проф. Красимир Станчев

от римския университет Roma Tre и организатор на събитието, проф. Кирил Топалов (посланик на България към Светия престол и Малтийския орден), А. Наумов (от университета Cà foscari във Венеция). Доц. д-р Славия Бърлиева – директор на Кирило-Методиевския научен център на БАН, подчерта ролята на България в запазването и разпространяването на кирило-методиевото дело по света.

На събитието присъства и президента на Асоциацията на славистите в Италия – Джорджо Дзифер, който подчерта главната и отговорна роля на проф. Кр. Станчев при организирането на този форум за 14-та поредна година. Дзифер се спря на Текста и превода на Кириловия Енкомий (Възхваление). Участие взеха също М. Живова с доклад за Св.Климент Охридски и Св.Климент Римски, Ж. Страдомски (от Крокон) за Климент Охридски и славянските ръкописи съхранени в Полша.

В дискусиите на работната среща участваха Р. Калдарели (Витербо), Ф. Далл'Алио (Неапол), Д. Делл'Агата и Ана Влаевска (Пиза), Н. Марчалис (Рим, "Tor Vergata"), Б.А. Успенский (Москва), Е. Велковска (Сиена) и др.

Изводът от 14-та научна среща в Рим за пореден път път насочва към духа на християнското кредо и култа към двамата съпокровители на Европа Кирил и Методий и техните ученици, който трябва бъде мотив за единение на всички славянските народи. Въпреки това не трябва да се забравя ролята на България в съхраняването и разпространението на това дело от Средновековието до наши дни.

Азбуки

Образованието в римската провинция Тракия

Децата от БНУ "Асен и Илия Пейкови" ни връщат назад във вековете

По повод 24 май, децата от БНУ „Асен и Илия Пейкови“ в Рим снимаха поредния документален филм на тема „Образованието в римската провинция Тракия“. Филмът беше сниман в „Музея на античната книга“, който е част от древната Вила на император Адриан в Тиволи. Озвучаването на филма и този път беше направен с помощта на българската секция на радио Ватикана. Специално за целта бяха изработени антични облекла, които са носили по онова време в римска Тракия. Основателите на музея в Тиволи бяха очаровани от българските деца, а фотограф не пропусна възможността да заснеме невероятната учебна лаборатория, която бе водена от т.нар. „маджистър“ Алесандро Базиле. Той запозна децата с методите на обучение, начините и средствата за писане.

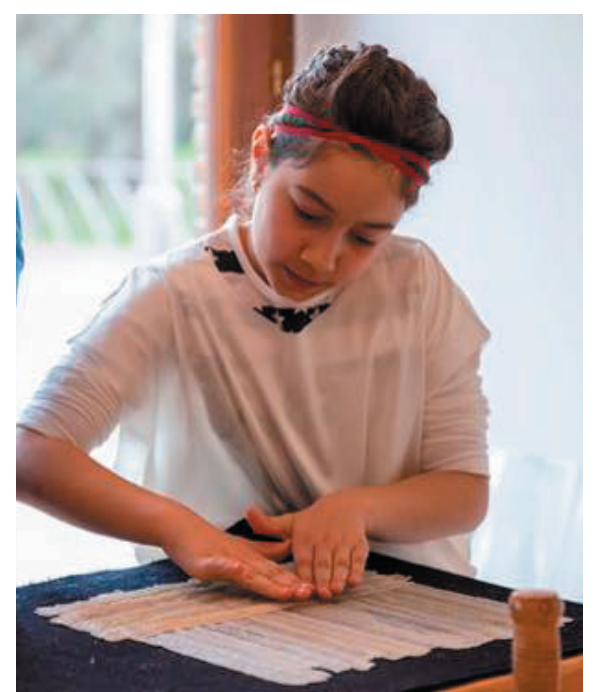
Основната цел на филма е по забавен и нестандартен начин, използвайки новите технологични средства, да запознае децата с историята и живота на тракийските земи в периода, когато стават част от Римската империя през 45 г.сл.Хр., по времето на император Клавдий. Това е един период на особен растеж и развитие на днешните български земи, когато започва засиленото строителство на красиви площи, храмове и обществени сгради, театри, стадиони, градски бани, водопроводи, канализации, павирани улици.

Филмът говори за античността, но е като прозорец в бъдещето, който същевременно показва огромните усилия, които екипът и учениците полагат днес. След време тези деца ще гледат себе си на екрана и ще

осъзнават, че дължат изграждането на българско си самосъзнание на тези малки български общности, които са неделните училища по света. Книгите може да учат на мъдрост, но в ръцете на правилните учители. Въпреки трудностите и препятствията поставени на пътя от чужди и наши „доброжелатели“ тези мисии по света трябва да продължат. Знанието, отворените миогледи, чистите погледи и съзидателни подходи към живота, култивирани в бъдещите посланици на България, които пръснати като мъниста из света, но чувстващи се българи, ще надживеят битието, носейки народоспасяващото послание. Посланието, че ние сме наследници на велики народи, имащи задължението да допринасяме с всички сили и средства за развитието не само на себе си и нашите сънародници, но и на всички хора по света. Посланието, че всички сме едно.

Живи и здрави, с общите усилия на мрежата от хора, която българските неделни училища изграждат и ще надграждат, ще бъдат реализирани смели идеи като тази, тези деца да имат възможностите подобно на Константин Кирил и Методий да пътуват и учат в Магнаурските Школи на съвременното ни (Харвард, Йейл, London School of Economics и други). Тези деца, със съзнателното усилие на поколенията преди тях, ще се превърнат в двигателите на развитието на нашата планета.

П43

Графиня Надя Ковачева Фиандака

За пътя от оперната сцена до Сицилианското вино

Тя е малко позната днес дори на специалистите. Но за способностите ѝ говори красноречиво един факт: на Ла Скала от 1936 г., когато българката приключва певческата си кариера, до днес не е поставяна опера, в която тя е пяла, за да не се смъква нивото...

През споменатата 1936 г. Надя Ковачева приключва кариерата си на оперна певица, след като сключва брак с граф Микеле Фиандака. Той е от стар консервативен аристократичен род, известен от десети век, дал на Италия дипломати, държавници и един папа – Пий Десети (1903-1914).

Самият Микеле Фиандака е дипломат от кариерата – бил е посланик в СССР, Египет, Франция, Аржентина. Но условието Надя да стане контеса, е да се откаже от музиката.

През 1941 г. графът влиза в спор с Мусолини и напуска дипломацията. Отваря в дома си в Рим салон за изящни изкуства, разбира се, без музиката... Освен жилище в столицата, Фиандака има огромно имение и замък в Агридженто, Сицилия, с 20 000 декара, лозя, маслини, портокали, винени изби...

Тя е малко позната днес дори на специалистите. Но за способностите ѝ говори красноречиво един факт: на Ла Скала от 1936 г., когато българката приключва певческата си кариера, до днес не е поставяна опера, в която тя е пяла, за да не се смъква нивото...

През споменатата 1936 г. Надя Ковачева приключва кариерата си на оперна певица, след като сключва брак с граф Микеле Фиандака. Той е от стар консервативен аристократичен род, известен от десети век, дал на Италия дипломати, държавници и един папа – Пий Десети (1903-1914).

Самият Микеле Фиандака е дипломат от кариерата – бил е посланик в СССР, Египет, Франция, Аржентина. Но условието Надя да стане контеса, е да се откаже от музиката.

През 1941 г. графът влиза в спор с Мусолини и напуска дипломацията. Отваря в дома си в Рим салон за изящни изкуства, разбира се, без музиката... Освен жилище в столицата, Фиандака има огромно имение и замък в Агридженто, Сицилия, с 20 000 декара, лозя, маслини, портокали, винени изби...

Надя Ковачева е родена в София. Майка ѝ Мария е домакиня, а баща ѝ Димитър - железничар. Родителите ѝ се замогват, когато майка ѝ получава наследство от своя леля - земи около Докторската градина и парцели по улица "Шипка". Надя е 10-годишна, когато започва да ходи на уроци при оперния педагог Иван Вулпе. Тя посещава всяка седмица маестрото и като ученичка в гимназията. Той я научава на руски и цигански романси, прибавя и оперни арии. 15-годишна Надя пее на концерт във Военния клуб. Нейният педагог съветва родителите ѝ да продават наследените земи, за да изпратят детето си да следва в чужбина.

През 1921 г. красивата девойка отива в Рим, за да сеяви на конкурс за редовна студентка в академията "Санта Чечилия". Тя е много смутена, тъй като участниците в конкурса са над сто, от всички краища на света. Българката е номер 96 и вярва, че комисията няма да бъде обективна към нейната изява и няма да ѝ обърне внимание. На изпита Ковачева се явява с арията на Жана д'Арк от "Орлеанската дева" на Чайковски, с ария на Далила и романс от Рахманинов. Вместо задължителната италианска песен момичето изпява арията на Керубино от "Сватбата на Фигаро" на Моцарт. Мотивът ѝ е, че е написана на италиански. Комисията започва да се смее, прослушването приключва и Надя изпада в паника. След 2 дни отива да разбере резултатите и щом вижда името си на 2-ро място в списъка на одобрените, започва да крещи от щастие.

Учебната година започва при известния педагог Пиетро дел Мори. Той и другите професори в "Санта Чечилия" говорят за новото и невероятно българско дарование. Когато Надя е в трети курс, в Римската опера поставят "Селска чест" от Маскани. Седмица преди премиерата режисьорът Джанкарло Форцано остава без главна героиня. Певицата, която трябва да пее Сантуца, заминава внезапно за Париж, защото ѝ предлагат по-високо заплащане за същата роля. Тогава самият Маскани предлага на Ковачева да поеме ролята. Така през 1924 г. в програмата на Римската опера се записва първото българско име. Висока, красива и пламенна, с огромни черни очи, Надя пее и танцува на сцената без

умора. Отзивите на критиката са шеметни, а композиторът Пиетро Маскани е влюбен в българката. Той ѝ се заклева във вечно приятелство. В нея е влюбен и легендарният певец Бениамино Джили, ухажва я много настойчиво. Но тя като че ли не забелязва желанията му да имат интимна връзка. Следват гастролите в Париж, Лондон, Виена - публиката боготвори Надя във всички роли и ѝ остава вярна през годините. Така се стига до турнето на "Ла Скала" в Южна Америка, на което Ковачева се среща с италианския дипломат. И тя се учудва от себе си, че приема условието на посланика да прекъсне кариерата си.

През май 1933 г. Надя сключва брак с италианския граф Фиандака. Сватбата им в Рим се превръща в пищна церемония. Семейството се настанява в неговия потомствен замък в Сицилия. След една година се ражда дъщеря им Мария.

Ковачева живее щастливо с Фиандака едва няколко години, защото той умира рано. Певицата наследява от него имения в околностите на Агридженто и с това започват нейните папила. Братът на покойния ѝ съпруг, също граф, решава да отнеме наследството на вдовицата. Той настанява Надя в психиатрия и дълги години крие къде е тя. После омъжва племенницата си Мария за своя син с условието, че бракът ще се консумира, когато тя стане на 18 години, разказва в спомените си сестрата на Надя. Дора пристига в Италия, за да открие Надя и да ѝ помогне. В търсенето се включва и друг виден българин - Борис Христов, който като млад певец е получавал ценни творчески съвети от Надя Ковачева. В издирването вземат участие и други нейни колеги.

Дора успява да открие сестра си и я спасява от психиатричната клиника. После Надя анулира брака между малолетната си дъщеря и нейния братовчед. Става фермерка и продължава традицията на графовете Фиандака - да произвежда прочутото вино с техния герб. Тя никога повече не се връща на сцената. Живее с внуците си и със спомена за своята голяма любов.

Б.Цветанов

Дълбоки корени

Всички пътища водят към Рим

Партений Павлович – възрожденец, книжовник, обществен и църковен деятел, писател и поет, радетел за славянско единство

Големият български книжовник епископ Партений Павлов (Павлович) е роден в Силистра около 1695 година. Той е син на българина Павел и това е единственото, което знаем за неговото семейство.

Първоначално е учил в гръцкото училище в Силистра, на гръцки диалект, при хаджи Тетрадий. Партений добива солидна подготовка и при цариградчанина Палеолог, като изкарва пълния курс по граматика. По същото време е посещавал и българското килийно училище, където е изучил езика на тогавашната църковнославянска писменост и грамотност със среднобългарска основа, с чувствително

сръбско и руско влияние, на който език по-късно пише своята „Автобиография“ и приписките.

След това Партений продължава образованието си в Букурещ, в Княжеската академия „Свети Сава“, където придобива богословско, хуманитарно и природо-математическо образование и между другите науки изучава и Аристотеловата философия. Учи и преподава рационалистичната философия на Декарт и в тази връзка става неудобен за патриаршията. Едва след отказа си от еретическите увлечения, от Цариград го връщат в учителската катедра. През

1719 г., след завършването на академията, продължава образованието си в Италия, след това в Сиатиста и Костур. В Костур слуша лекции по логика и математика при философа йеромонах Методий Антракитис. В продължение на една година е учител в далматинския град Рисан, след което става дякон под името Партений в

сръбския манастир „Св. Сава“, протосингел на сръбския патриарх Арсений IV. Той е от малкото българи полиглоти на своето време – владее български, турски, гръцки, немски, румънски, руски, сръбски, латински, черковнославянски.

Предвъзрожденският книжовник Партений Павлович (ок.1695-1760) завършва образованието си в Букурещ – в Княжеската академия „Св. Сава“, а вероятно и в славянското училище „Св. Георги Стари“. Пребиваването му там съвпада с управлението на влашкия княз Щербан Кантакузино. Времето на Кантакузино, както и на неговия предшественик Константин Брънковяну, се характеризира с интензивна рецепция на италианската култура. Установено е силното влияние на италианския барок върху Брънковяновския архитектурен

стил. Проводници на това силно романско влияние са големият брой младежи, които Брънковяну изпраща на своя издръжка да следват в Падуа.

През март 1719 г. Партений напуска Влашко и заминава да следва в Падуа. Като ревностен православен християнин той не може да се примири с католическия характер на образованието и влиза в разгорещени догматични спорове с местните отци, заради което е принуден да напусне града. След Падуа книжовникът обикаля почти цяла Италия – Венеция, Болоня, Флоренция, Рим, Неапол,

Бари, Отранто, с желание да учи, но навсякъде си навлича неприятности. Още преди края на 1719 г. той напуска Италия, след по-малко от половингодишно пребиваване.

В полемиките си с католическите свещеници Партений оспорва светостта на папата, обвинявайки го за схизмата в християнската църква: И в италианския Неапол понесох плесници и бях изгонен от латинската черква, защото рекох за папата: Non è vero pastore il Pontefice, ma è falso, perche è fato la schisma in chiesa de Jesu Cristu. И в Рим, и Флоренция, и Бари по същия начин щях да пострадам, ако не бях отпътувал набързо.” За съжаление, цитираният пасаж потвърждава конфликтния характер на българския книжовник и явно често се е забърквал в неудобни ситуации.

Неговите политически убеждения вероятно са замъглявали трезвата му преценка на отделните ситуации, което го е вкарвало в явен конфликт с неговите събеседници.

В своята автобиография Партений също отделя място за разсъждения

върху болезнената за него тема – разкола в християнската църква. За разделението между единоверците той укорява католиците, които отстъпват от изначалните християнски догмати: “О, да не беше римската църква отхвърлила постите, бденията, въздържанията и други предания на източните и западните свети отци, нямаше да има днес такава вражда между християните! С дълбока болка за прелъстените братя римляни, Партений им припомня ученията на древните западни отци, които са проповядвали в съгласие с източните.” Познавал произведенията на Аврелий Августин, Йероним Блажени, Амвросий, Атанасий Александрийски, Василий Велики, Григорий Богослов, Кирил Александрийски и Йоан Златоуст, които честно е давал за пример.

Със сигурност дипломатичността не е била най-силната му страна, но явно това е характеристика на много наши духовни водачи и днес.

Б. Илиева

365 години от отпечатването на първата българска книга

Епископ Филип Станиславов и неговата книга „Абагар“

„Абагар“ е първата печатна книга с новобългарски езикови елементи. Отпечатана е в Рим на 6 май 1651 година от българския католически епископ Филип Станиславов. Той е роден около 1612 година във влиятелно павликянско семейство в свищовското село Ореш. Павликянството е еретическо християнско

движение, което проповядва, че материалният свят е продукт на Злото, а духовният – на Доброто. Именно сред павликяните папската курия намира подходяща почва за разпространение на католическата вяра. С много упоритост мисионерите, предимно францискански монаси, успяват да ги привлекат към западната църква.

През 1622 година по време на папа Григорий XV Ватикана учредява Конгрегация за разпространение на вярата. Една от нейните задачи е в специално създадени колежи в Рим, Лорето и Болоня да изучи и подготви будни младежи от други народи за учители и мисионери в родните им места. Сред тези училища е и славянският колеж в Лорето. През 17-ти век в него се обучават много български младежи католици, предимно от Чипровско и от Никополско.

Дълъг е техният път от българските земи до Лорето, но всяка година Конгрегацията поемала разходите за обучението на шест български момчета. Там се образова, изпратен от отците-францисканци, и Филип Станиславов. От 1627 до 1633 той е в т.н. Илирийски колеж, където учи теология, история, география, италиански, латински. В училището се преподава на хърватски език, но Филип Станиславов знае още и турски, татарски и влашки. Той е ръкоположен за свещеник в град Анкона. От 1633 до 1635 година Филип Станиславов е в Рим – в папската курия, където е назначен за официален преводач на папа Урбан VIII от славянски и други езици. После се връща в родния си край по искане на епископ Илия Малинов. Високообразован, по западноевропейски образец, и с много силно национално чувство в сърцето си, той полага грижи за просвещението на своите сънародници. Възпитава и повече от 20 деца, като някои от тях изпраща да учат в Италия. През август 1648 година Конгрегацията за разпространение на вярата назначава Филип Станиславов за епископ на Никополска католическа епархия. Дълги години той живее в плевенското село Трънчовица. Там съгражда много хубаво училище с разнообразна учебна програма, която подготвя кандидати за свещеници. Конгрегацията за разпространение на вярата проявява далновидност, като изисква от мисионерите да знаят славянски езици. В църквите се служи на латински, но някои

книги се четат на славянски. Проповедите са изнасяни на говоримия български език, който постепенно измества написаните на босненско-хърватски учебни пособия.

Епископ Станиславов е твърде популярен заради демократичното си поведение и умението да се приспособява към тежкия начин на живот. Той неуморно продължава да работи за духовното издигане на своите сънародници. Търси помощ от всякъде и когато молбите му остават без резултат, със собствени сили, а на места и със собствени средства, издига молитвени домове. Може би това негово желание българите да бъдат образовани, кара Филип Станиславов да подготви и отпечата в Рим на 6 май 1651 година сборника с молитви „Абагар“. Книгата е издадена на кирилица само от едната страна – на пет големи листа с ширина 44.5 см и височина 33.5 см. Хартията е италианска, тънка, но груба. В долната си част листовите са номерирани с кирилски буквени цифри. Върху всеки лист текстът е отпечатан на четири тесни колони, като всяка от тях е обградена с рамка от орнаменти, така че, ако колоните се изрежат и наредят последователно, да се получи лента, дълга около 5 метра и 80 см. Това дава възможност сборникът да се оформи като свитък и да може да се носи като амулет. Единственият запазен такъв екземпляр се намира в Болонската библиотека.

Тази възможност книгата да се носи като муска обяснява и нейното име. В нея има апокрифен разказ за посланието на ефеския цар Абагар до Иисус, но абагар са се наричали и специалните муски, които павликяните носели със себе си, за да се предпазят от лоши сили. Всъщност, сборникът е молитвеник, чийто език се доближава до този на новобългарските дамаскини, появили се през същата епоха. Съдържанието му е взето и от апокрифната, и от каноническата литература.

Книгата е напечатана с босненска кирилица и

според много учени езикът ѝ се характеризира с черковнославянски, сърбо-хърватски и новобългарски елементи, привнесени от литературните източници, с които е разполагал Филип Станиславов. В „Абагар“ има и гравюри, на които са изобразени различни светии и които носят изчистената и стилизирана форма на италианската гравюра.

Като цяло „Абагар“ е сборник, който трябва да служи на целите на католическата пропаганда, но епископ Станиславов го е предназначил за българското общество, затова езикът му е достъпен за обикновения българин. Книгата е неговата грижа за просветата и възпитанието на българския народ. Българинът в него доминира и това той доказва и с по-сетнешния си живот. Сборникът става популярен сред българите, а той продължава своята просветна и пропагандна дейност, като пътува не само из своята епархия.

Като автор на първата печатна книга с новобългарски елементи, Филип Станиславов я дарява на своя народ „на ползу болгарскому“. Носител на висока духовна култура, той иска да я предаде и на обикновените българи. Дейността му не се заключава между каноните на религията. Тя е и просветна, и културна, и патриотична. Днес „Абагар“ е в библиотеките на Рим, Виена, Париж, Копенхаген, Брюксел, Одеса, Москва, Лайпциг и София.

Двестолетия преди освобождението на страната от петвековна османска власт, в края на книгата Станиславов пише: „Както пчелата събира мед и восък от различни и благоуханни цветя, тъй и Филип Станиславов, епископ на Велика България, събра и нареди от различни книги на светите отци своя сборен Абагар и го дари на своя български народ да го носи при себе си вместо силни мощи. Тоя Абагар бе напечатан през 1651 година на 6 май в светия град, където почиват телата на Петър и Павел“.

На прозореца

Другата българска емиграция За успешните българи извън родината

Близо 1.6 млн. българи работят и живеят в чужбина. Националната статистика отчита, че годишно около 20 000 – 25 000 души напускат България.

Изтичането на мозъци стана основен проблем за страната ни през последните години. Младите българи се шегуват, че от кризата в България има два изхода – Терминал 1 и Терминал 2 на софийското летище.

Български експерти обаче ни успокояват, че германците емигрират 60 пъти повече от нас. Докато едва две на сто от жителите на Европа живеят в друга европейска държава, различна от родината им, българите зад граница съставляват цели 4% от емигрантските потоци.

“За нас тези цифри са големи, но това е така, защото България е малка страна, а десет на сто от българите имат вече емигрантски статут”, коментира данните в интервю за БНР проф. Теменуга Ракаджийска от Университета за национално и световно стопанство (УНСС).

През последните години обаче се роди нова българска емиграция. Това са хора с успешен бизнес, които се изселват заедно със семействата си в чужбина.

Бизнес емиграцията продължава да управлява компаниите си дистанционно или с чести пътувания до България. Експертите прогнозираят, че този сегмент от българската емиграция ще се развива все повече, а това е лош знак за българската икономика.

“Това са хора, които са в другия полус – те не са от трудовата, икономическата емиграция. Те са мобилни, защото вече добре са се реализирали в България”, прави характеристика на новите бизнес емигранти проф. Ракаджийска.

“Така или иначе, те са с достатъчно висок социален статус и използват възможността, която им дава Европейската конвенция за гражданството – т.е. да притежават двойно гражданство. Те предпочитат да напуснат страната и да се установят в близки или по-далечни, западноевропейски страни, за да осигурят на членовете на своето семейство и най-вече на своето потомство, една по-стабилна социална среда, една добре уредена среда за образование, комуникация и социална реализация”, допълва тя.

Най-много предпочитанията са насочени към Австрия – посочва

страната, станала особено привлекателна за богатата българска емиграция, експертът от УНСС.

“Първо, защото имаме традиции в бизнес контактите. Второ, защото в Австрия има редица социални преимущества – държавата е регулирана и силна. Там почти не се забелязват социални негативи, каквито има в някои западноевропейски страни. Австрия предоставя много благоприятна среда и за потомството на бизнес емигрантите – безплатно образование, редица престижни университети. Тя е и много близо до България и те могат свободно и често да се връщат в страната, за да управляват своя бизнес, който обикновено е в България, а не извън нейните предели”, казва Ракаджийска.

Второто място, където има по-голяма концентрация на богати български емигранти, е Брюксел. Защото все пак е европейската столица и защото там има много възможности за контакти, за лобизъм – обяснява причините бизнес емигрантите да предпочитат това място проф. Теменуга Ракаджийска.

“Българските бизнесмени

в Брюксел са по-малко, но тенденциите са категорични. Там има над 700 лобистки центрове, тъй че възможностите за установяване на бизнесконтакти са много широки. Освен това, самото присъствие на толкова лобистки центрове позволява да се отстояват някакви интереси”, завършва професорът.

Освен негативните тенденции с изтичане на мозъци и работна ръка от България, българските емигранти изпращат в родината по 800 млн. лв. годишно.

Паричните потоци от чужбина са почти равни на количеството на преките чуждестранни инвестиции, казва проф. Ракаджийска и допълва, че тези пари се пращат на роднини и близки, което подпомага тяхното потребление.

За последните три години българските емигранти са подкрепили нашата икономика с близо 2.3 млрд. лв. Тези пари са похарчени в България, коментира тенденциите проф. Ракаджийска. Някои от тях се инвестират в имоти, в откриване на малки бизнеси, но по-голямата част, всъщност, са за пряко потребление от близките на емигрантите.

Здрав живот

Петър Дънов за злото и погрешките

Не питай защо съществува зло, но питай защо си го допуснал в себе си. След това не се мъчи да го изхвърлиш или да се бориш с него, но погрижи се да го ограничиш.

Не давай възможност на зло в тебе да се шири. Обаче речеш ли да се бориш с него, то ще те победи. То е силен, умен противник, мъчно ще се справиш с него. И зло има право да съществува, както и доброто. Важно е да не се дават

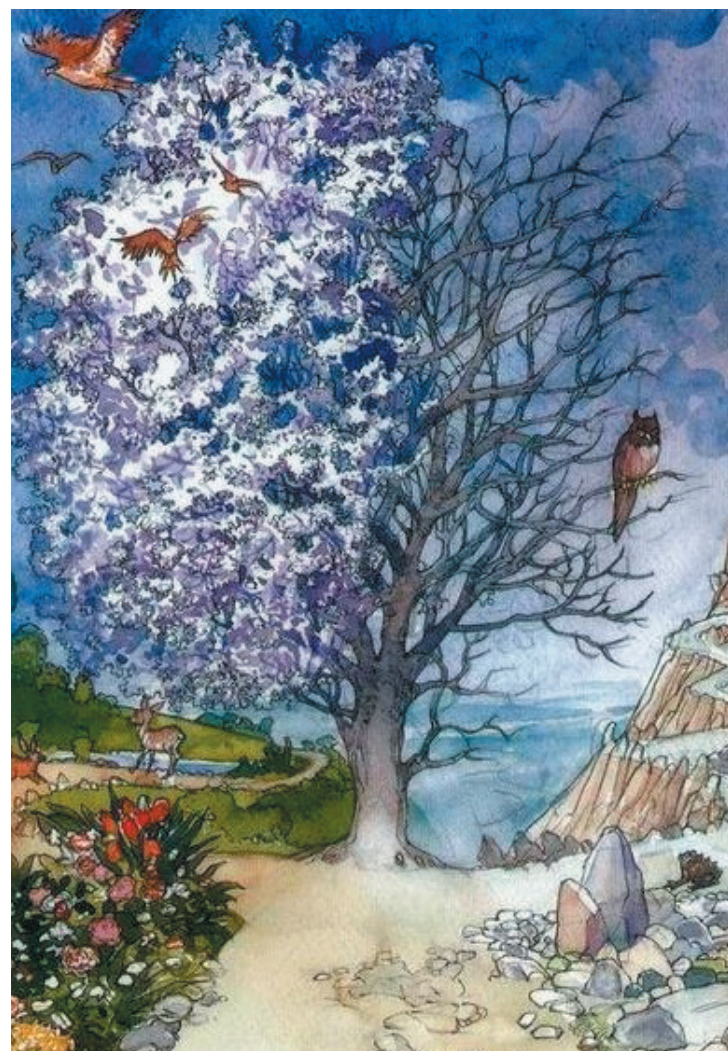
условия на зло да се проявява. Някой се оплаква, че като сложил крака си в цементовата каша, втвърдил се и не могъл да го освободи. Той счита цимента за зло, което му създава противоречие, и търси вината в онзи, който направил кашата. Вината не е нито в онзи, който направил цимента, нито в онзи, който направил кашата. Вината е в тебе. Защо влезе в кашата? Ти трябваше да бъдеш внимателен, да не стъпваш там. В живота циментът има практическо приложение. Вместо да пренасяш големи блокове от едно място на друго, по-добре счукай суровите камъни на прах, опечи ги в специална пещ и ги продавай като цимент за строеж. А ти, който минаваш край постройката, внимавай да не загазиш в някоя каша. – Защо огрубяват ръцете на онзи, който работят с цимента? Не може ли да не става това? – Не може. Естеството на цимента е такова. Който работи с него, все ще пострада, повече или по-малко. Каквито обяснения да се дават от учените за свойствата на цимента, нищо не може да ги измени. Както и да работиш с него, свойствата му остават неизменни. Щом го пипаш, ръцете ти непременно ще огрубят. Като се говори за свойството на цимента да се втвърдява, дохождаме до въпроса, защо погрешките трябва да се изправят на време. Ако сложиш ръката или крака си в

цимента и го извадиш веднага, само ще се оцпааш. Ще вземеш вода и ще се измиеш. Погрешката е лесно поправима. Оставиш ли крака си 10–12 часа в цементовата каша, той ще се втвърди. Погрешката е мъчно поправима. Пак ще извадиш крака си, но ще изгубиш повече време, средства, и ще си причиниш по-големи страдания. Пазете се от погрешки! – Защо не трябва да се правят погрешки? – За да не се намерите в мъчнотии при изправянето им. Казвам: Не правете погрешки, т.е. не слагайте мислите, чувствата и желанията си в цементовата каша, да не се циментират. Не ги дръжте дълго време там, за да не се втвърдят. Ако случайно кракът ви попадне в тази каша, бързо го извадете навън и се отдалечите на няколко метра, за да бъдете свободни. И тъй, за да се справяте с противоречията, трябва да имате ясна представа за тях. Ще кажете, че всички хора грешат. – Това не оправдава никого. Една капка вода, сама по себе си, е полезна. Като падне върху растението, тя го освежава. Обаче, ако милиони капки паднат върху растението, те могат да го удавят. Тъй щото, ако един човек греши, неговата погрешка не е опасна; ако всички хора грешат, ще си пакостят едни на други. Погрешките им ще образуват морета и океани, в които цялото човечество може да се удави.

Предназначението на човека е да работи за доброто, а не да се бори със злото. Как ще се бориш с една стохилядна армия, добре въоръжена и обучена? Ти излизаш сам срещу толкова хиляди души, които всеки момент ще те унищожат, и нищо няма да остане от тебе. Колкото можеш да се бориш със злото, толкова и със стохилядната армия. Не предприемай работи, които не са по твоите сили. Не е позволено на човека да се бори със злото. За предпочитане е да се свържеш с тези сто хиляди души чрез доброто, отколкото със злото. Голяма сила е зло. Ако искаш да воюваш, бори се с греха, със слабостите и пороците в себе си, а не със злото. Не оставяй то да те управлява. Стани господар на злото, а слуга – на доброто. Познай злото, без да се свързваш с него.

Да се бориш със злото, това е все едно да се бориш с целия свят. Можеш ли да издържиш тази борба? Силно е зло, но и то има една слаба страна, а именно: не може да издържи на топлината на Любовта. Единственото нещо, което може да ви запази от зло, това е топлината на Любовта. Тя е щитът, с който можете да се браните. Най-малката топлина на Любовта е в състояние да ви запази от зло. То бяга от нея като от чума. Значи единственият неприятел на злото е топлината на Любовта. Как

трябва да се прояви и запази топлината на Любовта? За това има правила, но те са колкото прости, толкова и сложни. Затова не мисли върху неразбраното. И не носи това, което не можеш да носиш. Често хората се запитват как може да се спаси светът. – Това не е работа на хората. Който е създал света, Той има грижа за него. При това светът не се нуждае от спасяване. Ако трябва някой да се спасява, това е човекът. Въпреки това ние не се занимаваме със сегашното състояние на човека.

Портрети

Христо Берберов

От Габрово до живописца в Торино

Христо Берберов е български художник, живописец.

Рисува пейзажи, предимно морски, оставя и портрети.

Христо Иванов Берберов е роден на 23 октомври 1875 в Елена. Починал е на 29 януари 1948 в София. Завършва

Художествена академия в Торино при Гросо Джералди през 1898. През 1899 участва в IV изложба на Дружеството за поддържане на изкуството в България. Преподава Анатомия и Перспектива в Художественото индустриално училище в София (1912-1922).

Творби: "Старото пристанище в Несебър" 1910, "Сакаджии в Несебър" 1910, "Чардак на еленска къща" 1926, "Пейзаж от Рила" 1928, "Галата край Варна" 1931, "Портрет на сина ми" 1908, "Автопортрет" 1937.

П43

Дни мои

Летете - радостни или омразни,
И делници и празници.
Летете, няма да ви смятам,
Дни мои на земята -
Вий, сиви гълъби и бели, -
Излитнали от моите ръце
И някъде в безкрая отлетели
Като към предначална цел...
На шийките ви малките писма,
Привързани от мен самата,
Сърдечен ли и близък ще ги вземе?
Или ще паднете без време -
достигнали едва сред път?
Или стрела ще ви пониже
И чужди погледи ще спрат
Над земните ми радости и грижи?
Летете - няма да ви смятам,
Дни мои на земята,
Разкъсали трептящото сърце
И литнали навеки от ръцете ми -
Които нямат сила да ви спрат,
Когато пожелаят страстно -
Или веднага, бърже да ви тласнат,
Когато часовете ги морят.

Елисавета Багряна

Паралел 43

Гл.Редактор: Венета Ненкова

Сътрудници: Елена Кючукова,
Димитринка Йорданова,
Мая Методиева

Майл: scuolabulgara@gmail.com
Сайт: www.paralel43.jimdo.com
Тел. 0039 348 35 30 943

Настоящото издание е продукт на Културната Асоциация с идеална цел "Паралел 43", създадена в Рим през 2014 год.

В основната дейност на асоциацията е заложено популяризирането на българския език, култура и история.